

FILIP TAMÁS

Száz víz

Sötét és tarka esőcseppek
tekeregnek az üvegen.
Hangyszorgalmú vizek.
Hétszer hét és hétszer hét megint,
végül még kettő, hogy meglegyen.

Száz víz, ha mondom,
száz, sto, hundert,
égi színeket hoztak a földre,
békét csorgatnak az üres árkokba.

Festőt rajzol egy ceruza,
szeménél kezdi, az a legfontosabb,
lassú, nem lesz kész soha,
a szivárványhártyát rajzolja,
éjjel se hagyja abba.

Léptek alatt fű nyöszörög,
valaki belép, cipője vizes.
Mások is jönnek, de ők poros
utakon jutottak ide.

Hullócsillag sistereg poharamban.
Kiiszom a fényt, a bort,
szatori: a kettő ugyanaz.

A belső úr

Éjjel fölébred, csizmát húz,
iszik egy korty pálinkát,
megrázkódik és nekivág megint.
Itt jár-keel körülöttem,
faltól falig.
Ősömmé fogadom, annyira
arcomba olvadtak vonásai.

Legyen hát csodamolnár, ki
lisztből malmot épít, vagy
fénykardok kovácsmestere,
széthulló galaxisról idemenekült.

Látja a Hold, ahogy körbe-körbe,
hallja, ahogy szavakat
próbál kimondani.
Beletörődik, mikor az áldottak padjára
ültetem, és sírva hallgatja, ahogy
felolvasom a verseit.

Ódák és gépi hang

Még vájják medrüket bennem
a mélyvilági folyók.
Nytott szemmel úszok sötét
áramlatokban, örvények között,
én is áramlat vagyok, átúszok
magamon, és nem jutok túl,
bőrömon érzem sorsok hálós fonadékát,
s hiába zeng magában elemi ódákat a víz,
nem hallom, mert nekem
tűmondatokat szurkál fülembe egy
gépi hang, álom ez, tudom.
Az elhagyott javak osztályát
keresem egy vízzel telt hivatalban.
Meggörbül a polc, melyen ott ragyog
óráim, kabátom, kulcscsomóm.
Vihetem őket? Ugyan minek, mindig
percre tudod az időt, soha nem fázol,
és ha akarod, úgyis megnyílik előtted
minden ajtó.

